

Kristityillä, Herraan uskovilla, on alusta asti ollut aina suuri vaara eksyä teeskentelemään pyhempää, parempaa, kuin mitä he ovat. Toisinaan saatamme eksyä pitämään itseämme parempana ja oikeaoppisempana, kuin jokin toisen uskontokunnan jäsen. Jopa Pietari lankesi ja veti mukaansa tällaiseen "pyhistelyyn" myös muita. Paavali, nöyränä Jumalan apostolina, tuli ja oikaisi tapahtuneen vääryyden kasvotusten Pietarin kanssa:

"Keefaan tultua Antiokiaan minä kuitenkin vastustin häntä vasten kasvoja, koska hän oli aiheuttanut moitteita. Ennen kuin Jaakobin luota oli tullut joitakin miehiä, hän oli ateriointu muihin kansoihin kuuluvien [kristittyjen] kanssa. Mutta heidän tultuaan hän vetäytyi pois ja pysytteli erillään, peläten juutalaisia. Hänen kanssaan lankesivat teeskentelyyn muutkin juutalaiset, niin että heidän **teeskentelynsä tempasi mukaansa** myös Barnabaan. Nähdessäni, että he **eivät vaeltaneet suoraan** evankeliumiin totuuden mukaan, minä sanoin Keefaalle kaikkien kuullen: "Jos sinä juutalainen noudatat muihin kansoihin kuuluvien tapoja etkä juutalaisten, miksi sinä vaadit muihin kansoihin kuuluvia noudattamaan juutalaisten tapoja?" Me olemme synnynnäisesti juutalaisia emmekä muiden kansojen syntisiä. Mutta koska **tiedämme, ettei ihmisen vanhurskauttaminen tapahdu lain teoista, vaan uskon kautta Jeesukseen Kristukseen**, me olemme uskoneet Kristukseen Jeesukseen tullaksemme vanhurskautetuiksi uskosta Kristukseen eikä lain teoista. Sillä kukaan ihminen ei tule vanhurskauteksi lain teoista." Gal.2:11-16[*JKR]

Oli siis tapahtunut niin sanottu "me ei leikitä sun kanssa" - ilmiö. Toisenlaisia, toiseen rotuun ja erilaisia tapoja omaavia ihmisiä on aina ympärillämme ja nyt kyseiset apostolit eivät mahtuneet edes syömään samassa paikassa heidän kanssaan! – Tämä Raamatun kertomus osoittaa selkeästi, että meidän tulee **valvoa motivejamme** toimintatavoissamme. Ei ole mitenkään vähäpätöistä, miten vaellamme, sillä olemmehan Kristuksen kirje maailmalle. (2.Kor.3:3) Mitä toivoisit Jeesuksen kirjoittavan kauttasi ihmisten sydämiin?

Teeskennellä voi monella tavalla. Pahinta on aina Herran palvelijoiden teeskentelyt mahtipontisten saarnojen ja mahtavien kulissien peittelemistä. Kuinka paljon Suomessa onkaan pappeja, jotka eivät itse tunne Herraa Jeesusta, Kristusta?! Mitä saavatkaan aikaan valheveljet, kun he selittelevät Jumalan sanaa inhimillisin näkökulmin, ilman Jumalan tahtoa ja tarkoitusta? – Viimeaikoina on kohistu valelääkäreistä, jotka ovat vuosikausia harjoittaneet ammattiaan ilman siihen tarvittavaa pätevyyttä. Jospa ihmisiä kiinnostaisi iankaikkisuuteen liittyvät asiat samassa mittasuhteessa! Mutta he hyväksyvät mieluummin valehtelevan ja totuutta vääristelevän papin, kunhan vain heidän ruumistaan hoitaa pätevyyttökinnon suorittanut lääkäri! Sitä meidän tulisi pelätä, joka voi hukuttaa sekä ruumiin, että sielun helvettiin. (Matt.10:28)

Inhimillinen heikkous saattaa siis aiheuttaa valintoja, jotka lieviävät kulkutautien tavoin sairastuttaen useita ihmisiä samaiseen tautiin. Mikäli tapoihimme kuuluu teeskennellen istua sunnuntaisin päiväkokouksissa hyvin hartaan näköisinä, parhaisiin vaatteisiin pukeutuneina, ollen kuitenkin ilman todellista Jeesuksen läsnäoloa sydämässämme, olemme langenneet turhaimaiseen käytökseen. Tämän tarttuessa toinen toisiimme, vähitellen rivistöt harvenevat ja eikä ihmisiä enää tule uskoon. *Ketäpä typerä teeskentely kiinnostaisi?* – Uskon, että Paavalilla oli selkeä ja raikas näky Jeesuksen todellisesta tuntemisesta. Eihän Jumala tahdo ihmisten kiistelevän, kenen lahko, suku, rotu, ihonväri, tyyli, kampauss, vaatteet, auto, tai vastaavat asiat olisivat parempia! – Näihin ulkoisiin asioihin, tuskin tarvitsee edes kiinnittää huomiota. Sen sijaan **sydämen puhtaus** ja vilpittömyys ovat Jumalan rakkauden kohde, Hänen etsiessään palvelustehtäviin soveltuvia ihmisiä. Pietarikin oli kelpuutettu siksi, että hän rakasti Jeesusta! (Joh.21:15-17) Hän siis piti sydämessään Herraa rakkaana ja arvossa, omasta heikkoudesta ja lankeamisistaan huolimatta. Lukemamme tapauskaan ei tuhonnut Pietaria ja hänen tovereitaan, vaan uskon, että he tekivät parannusta havaitessaan erehtyneensä teeskentelyyn aika typerällä tavalla. Johtuiko lankeaminen sielun kipeyksistä, perinnäis-säännöistä, vai mikä synnytti *leimaantumisenpelon*, yli Jeesuksen vaikuttaman rakkaudellisen toimintatavan? Tämä on niin tuttua meille jokaiselle ja siksi Hengen täyteisyys, Jeesus-keskeisyys ja oikea Jumalan tunteminen sydämessä auttaisi meitä seisomaan lujina ja vahvoina rivistöissä, ollenkaan kysymättä neuvoa inhimilliseltä mieleltä. (Gal.1:16)

Omahyväisyys ja ylpeys ovatkin usein synnä siihen, miksi teeskentelystä on niin vaikea tehdä parannusta. On vaikea tunnustaa itselle, toiselle ja jopa Jumalalle, että totuttu tapa toimia onkin vain pelkkää kulissia ja teeskentelyä. Roolin vieminen loppuun asti, aina hautaan saakka, voi kuitenkin sisältää ikävän yllätyksen. Entäpä, jos uskovaisuutemme onkin ollut vain jumalisuuden ulkokuori? (2.Tim.3:5) – Tämän tähden meidän tulee koetella itseämme, olemmeko uskossa. – Ellemme, emme koetusta kestä. (2.Kor.13:5)

Niin usein, kuin vain olen ymmärtänyt ja osannut luopua teeskentelevistä käytöksistäni, olen saanut aina tilalle aitoa ja todellista elämää. Se vaatii nöyryyttä ja tulemista todellisuuteen *mielikuvitusmaailmasta*. Se vaatii monesti myös uskaltamista. Pidänkin miehuullisuutena ja aikuisuutena sitä, että rohkenee tehdä oikeita päätöksiä ja ratkaisuja ja seistä niiden takana loppuun saakka - toisten mielipiteistä huolimatta. Miltei kaikki Raamatun urotöyt ja väkevät kertomukset perustuvat juuri tähän miehuulliseen rohkeuteen yhdessä Jumalan kanssa! Mietipä Nooa, joka ryhtyi rakentamaan kuivalla maalla suurta laivaa. Hän ei lannistunut typerien ihmisten pilkkapuheista. Hän vain rakensi pitäen mielessään yhden ja ainoan päämäärän: totella Jumalan antamaa käskyä. Ei Nooa tiennyt, miten kaikki tulisi päättymään, mutta varmasti hän oli oppinut tuntemaan Jumalansa toimintatapoja siinä, että lopulta Hän osoittaa kyllä kunniansa ja paha saa palkkansa! – **Voisiko tällainen sisimmän näky olla meidän näkymme?** Voisiko se olla teeskentelemätön, raikas ja puhdas usko Jeesukseen, joka arkin tavoin pelastaa meidät tästä maailmasta?

Pidän Pietarin kokemusta kumppaneineen teeskentelyyn lankeamisesta hyödyllisenä kokemuksena, -nimittäin tämä kertomus havainnollistaa meille vielä tänäänkin ongelmaa, jota tulee varoa. Keskuudessamme ei ole tavatonta käydä samoin, kuin aikanaan Herran apostoleille. He olivat kyllä vilpittömiä ja Pyhä Henki oli heidän kanssaan, mutta heidän kanssaan oli myös inhimillisyys. Jumala ei ole inhimillinen, vaan inhimillinen ihminen voi omata jumalisuutta. Toinen toistemme välillä, kohtaamisissamme tarvitsemme inhimillisyyttä, mutta Jumalan kohtaaminen ja hänen asiansa vaativat jumaluuden suvereenia kaikkivaltiutta ja läsnäoloa. Asioidessa eri alueilla, on siis tärkeää oppia tunnistamaan työkalut, millä tehdään työ saavuttaen hyvää ja toivottua tulosta. Hengellisiä asioita tehdessä inhimillisin varustein, on kuin hammaslääkäri käyttäisi hiekkalapiota ja vaikkapa kirvestä työkaluinaan. Ymmärrämme, ettei työ onnistu väärillä apuvälineillä, eikä Jumalan työ etene ilman Pyhää Henkeä ja Jeesuksen Herrautta.

Teeskentely on myös, kuin peite, jonka taakse voi paeta todellisuutta. Halutessamme nähdä selkeitä ja jumalaisia päämääriä Raamatun profeettojen ja monien opettajien tavoin, meidän on tultava esiin teeskentelyjen verhojen takaa. Jumala haluaa totuutta salatuimpaankin saakka, ja olenpa nähnyt, miten hyvää tekee ihmisten kesken tunnustaa toisillensa synnit ja rukoilla anteeksiantoa ja voimaa elää oikein. Siinä ilmapiirissä ei ole ripaustakaan ylpeyttä, vaan nöyryyttä, jossa armon osallisuus on miltei käsin kosketeltavaa. Se teeskentelemättömyys ja aitous tekevät meistä veljiä ja sisaria toisillemme. Huomasin sen purkavan pois vääriä pyhyyskuvia ja synnyttävän rakkautta ja yhteenkuuluvuutta. Olemme toinen toisillemme kuin vertaistuki ryhmä, jossa saamme jakaa avoimesti sydämemme tuntoja. Jumalan sana sisältää paljon salaisuuksia, joiden arvon huomaa vasta käytäntöön asetettujen uskosta ja kuuliaisuudesta syntyvinä Jumalan siunauksina.

Miten tunnistan teeskentelyn? - Tarvitsen siihen hengen ja mielen uudistumista - joka päivä. Olen katsellut jonkin aikaa Paavalin otteita hänen kirjeissään. Olen pistänyt erityisesti merkille hänen heikkouden tunnustamisen. Useaan otteeseen hän ruotii omaa pahuuttaan ja inhimillisyydestään nousevia ajatuksia. Kuitenkin, kaiken sen keskellä, hänellä on selkeä ja kirkas armo Jeesuksessa. Hän ymmärsi, että **Kristus oli hänen ainut toivonsa** ja tie pelastukseen. Paavali oli tullut tuntemaan Jeesuksen henkilökohtaisesti. Se oli **enemmän, kuin pelkät puheet** ja Jeesuksen sanojen toistamista. Se oli Pyhän Hengen läsnäolo hänen elämässään. Paavali vaali alati näitä "arvoja" sydämessään ja siksi Jumalalta saatu viisaus ja hengellinen kasvu näkyivät hänestä. Hänen tapansa toimia oli hyvin samantapaista, kuin Jeesuksen edesottamukset. Hänhän opetti rakkaudesta, lempeydestä, helläsydämyydestä, kunnioittamisesta ja monesta muusta hyveestä, mutta tarvittaessa löytyi kuitenkin koviakin sanoja. Kaikki värit ja vivahteet kuuluvat kokonaisuuteen ja Jumalan armoissa ne osuvat oikeisiin kohteisiin ja saavuttavat tarkoitukselliset päämäärät.

Syntyköön meidän jokaisen sisimpään syvä jano seurata Kristusta kuuliaisesti uskossa. Hän voi antaa meille rauhan, joka voi varjella meidät eksymästä Hänen tahdostaan. Huomatessamme teeskentelyä, tai muita poikkeuksia Herran tiellä, saamme tehdä nöyrtyen parannusta. Rukoilethan kanssani Psalmin sanoja mukaillen: *"Tutki minua, Jumala, ja tunne sydämeni, koettele minua ja tunne ajatukseni. Jos tieni on vaivaan vievä, johdata minut ikuisuuden tielle."* (Ps.139:23, Ps.26:2)

